

บทความทางวิชาการ

เรื่อง

การจับกุมบุคคล

ของ

พันตำรวจโทวิชาญ เครือรัตน์

อาจารย์(สบ 2) กลุ่มงานวิชาการ ฯ ศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 8

เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชา สิทธิมนุษยชนในงานตำรวจ
หลักสูตรพัฒนาข้าราชการตำรวจชั้นประทวน และประกอบการศึกษาทั่วไป

คำนำ

บทความทางวิชาการเรื่อง การจับกุมบุคคล มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาสิทธิมนุษยชนในงานตำรวจ ของหลักสูตรพัฒนาประสิทธิภาพข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในสายงานต่างๆ ของตำรวจภูธรภาค 8 ตลอดจนให้ความรู้แก่ประชาชนที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน

หวังว่าบทความทางวิชาการเรื่องนี้จะ เป็นประโยชน์สำหรับการฝึกอบรมหลักสูตรพัฒนาประสิทธิภาพข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในสายงานต่าง ๆ ของตำรวจภูธรภาค 8 และประชาชนที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ตลอดจนผู้ที่สนใจเป็นอย่างยิ่ง ในส่วนของข้อบกพร่องหากเกิดขึ้น ผู้เขียนขออภัยเพื่อจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไปด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

พันตำรวจโท วิชาญ เครือรัตน์

อาจารย์ (สบ 2) กลุ่มงานวิชาการ ฯ ศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 8

กุมภาพันธ์ 2551

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	1
ความหมายของการจับกุม	2
วัตถุประสงค์ของการจับกุม	2
ผู้มีอำนาจจับกุม	2
วิธีปฏิบัติในการจับกุม	5
สรุป	7
บรรณานุกรม	9

การจับกุมบุคคล

บทนำ

สิทธิเสรีภาพเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษยชาติ บุคคลได้รับการคุ้มครองเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาจนกระทั่งสิ้นลมหายใจ สิทธิเสรีภาพของบุคคลมีด้วยกันหลายประการ อาทิ สิทธิในชีวิตร่างกาย สิทธิในการดำรงชีวิต สิทธิในการศึกษา สิทธิเสรีภาพในทรัพย์สิน สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น สิทธิเสรีภาพในการเดินทาง เป็นต้น การจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลนั้นสามารถกระทำได้โดยรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการปกครองดูแลความเป็นอยู่ของประชาชน รัฐจะจำกัดสิทธิเสรีภาพบางประการของประชาชนก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย แต่การจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนมีหลักการที่ว่า “ สิทธิเสรีภาพเป็นหลัก การจำกัดเป็นรอง ” นั่นคือการจำกัดสิทธิเสรีภาพในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะต้องมีหลักเกณฑ์และขอบเขตกำหนดไว้อย่างชัดเจนจึงจะทำได้

สิทธิในชีวิตและร่างกายเป็นสิ่งที่ทุกคนหวงแหนไม่ยอมให้ใครมาจำกัด ธรรมชาติของมนุษย์เมื่อเกิดมาแล้วมีชีวิตในสังคมจะต้องสัมผัสกับสิทธิในชีวิตและร่างกาย ประการแรก คือ การรักษาสิทธิเสรีภาพของตนเอง หากมีผู้หนึ่งผู้ใดมารังแกก็จะป้องกันดูแลตนเองให้ปลอดภัยจากภัยอันตรายนั้นๆ ประการที่สอง คือ เมื่ออยู่ร่วมกันในสังคมกับบุคคลอื่นสิ่งที่จะเกิดขึ้น คือ การไปล่วงละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ดังนั้นสิ่งที่มุ่งหวังของมวลมนุษย์ คือ การไม่ถูกล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพจากบุคคลอื่น

การจับกุมบุคคลถือว่าเป็นการล่วงละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลโดยรัฐ ซึ่งผู้ที่ใช้อำนาจ คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยเป็นผู้ปฏิบัตินั้นเอง นอกจากนี้กฎหมายยังให้อำนาจการจับกุมแก่ประชาชนเพื่อความสงบเรียบร้อยของสังคม เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนจะจับกุมบุคคลได้นั้นต้องมีกฎหมายข้อบังคับกำหนดไว้ สำหรับบุคคลที่ถูกจับกุมต้องสูญเสียสิทธิต่างๆ หลายประการที่ผ่านมามีเจ้าหน้าที่ของรัฐบางส่วนถูกมองว่าได้ไปล่วงละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลในการจับกุม โดยมีได้ปฏิบัติให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย เช่น ใช้อำนาจจับกุมเพื่อการก่อกวนก่อกอง หรือจับกุมเพื่อหาผลประโยชน์ ซึ่งได้ก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ไม่ดีต่อตัวบุคคล

และองค์กรเป็นอย่างมาก ดังนั้นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ใช้อำนาจจับกุมบุคคลจะต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ผู้เขียนจึงได้นำรายละเอียดเกี่ยวกับการจับกุมบุคคลมาเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป

ความหมายของการจับกุม

การจับกุมหมายถึง การจำกัดเสรีภาพในร่างกายของผู้ถูกจับในลักษณะที่ทำให้เสรีภาพในการเคลื่อนที่สิ้นสุดลงเพื่อดำเนินการกระบวนยุติธรรมขั้นต่อไป ซึ่งอาจจะไม่ถูกเนื้อต้องตัวกันก็ได้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 32 บัญญัติว่า
“บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยชนจะกระทำมิได้ แต่การลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือตามที่กฎหมายบัญญัติไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้

การจับและการคุมขังบุคคล จะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

การค้นตัวบุคคล.... ”

วัตถุประสงค์ของการจับกุม

เพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ นอกจากนั้นก็เพื่อประโยชน์ในการระงับเหตุ ป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดที่อาจเกิดขึ้นเฉพาะหน้าและเพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสหลบหนีไปได้

ผู้มีอำนาจจับกุม

ผู้มีอำนาจในการจับกุมบุคคลแบ่งออกได้เป็น 3 กรณี คือ

1. พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ (ป. วิ อาญา มาตรา 78)

ป. วิ. อาญา มาตรา 78 บัญญัติว่า “พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลนั้นไม่ได้ เว้นแต่

- (1) เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำความผิดซึ่งหน้าดังได้บัญญัติไว้ในมาตรา 80
- (2) เมื่อพบบุคคลโดยมีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น โดยมีเครื่องมือ อาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่นอันสามารถอาจใช้ในการกระทำความผิด
- (3) เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นตามมาตรา 66 (2) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้
- (4) เป็นการจับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนีหรือจะหลบหนีในระหว่างถูกปล่อยชั่วคราวตามมาตรา 117 ”

การจับโดยเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามหลักพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลนั้นไม่ได้ (ป. วิ อาญา มาตรา 78 วรรคแรก) แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายก็ให้อำนาจพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจสามารถทำการจับกุมบุคคลได้โดยไม่ต้องมีหมายจับหรือคำสั่งของศาลได้ในบางกรณีดังต่อไปนี้

1. เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำความผิดซึ่งหน้าดังบัญญัติไว้ในมาตรา 80¹ (ป. วิ อาญา มาตรา 78 (1))

¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 บัญญัติว่า “ที่เรียกว่าความผิดซึ่งหน้านั้น ได้แก่ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำหรือพบในอาการใดซึ่งแทบจะไม่มีเวลาสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำความผิดมาแล้ว”

อย่างไรก็ดี ความผิดอาญาดังระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ ให้ถือว่าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งหน้าในกรณีดังนี้ ”

- (1) เมื่อบุคคลหนึ่งถูกไล่จับตั้งผู้กระทำโดยมีเสียงร้องเอะอะ
- (2) เมื่อพบบุคคลหนึ่งแทบจะทันทีทันใดหลังจากการกระทำความผิดในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุขึ้นและมีสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิด หรือมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสันนิษฐานได้ว่าใช้ในการกระทำความผิด หรือมีร่องรอยพินิจเห็นประจักษ์ที่เสื้อผ้าหรือเนื้อตัวของผู้นั้น

2. เมื่อพบบุคคลโดยมิพพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้ายให้
เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น โดยมีเครื่องมือ อาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่น
อันสามารถอาจใช้ในการกระทำความผิด (ป. วิ อาญา มาตรา 78 (2))

3. เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นตามมาตรา 66 (2)² แต่มีความ
จำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้ (ป. วิ อาญา มาตรา 78 (3))

4. เป็นการจับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนีหรือจะหลบหนีในระหว่างถูก
ปล่อยชั่วคราวตามมาตรา 117³ ” (ป. วิ อาญา มาตรา 78 (4))

2. พนักงานสอบสวน (ป. วิ อาญา มาตรา 134 วรรคห้า)

ป. วิ อาญา มาตรา 134 วรรคห้า บัญญัติว่า “ เมื่อได้มีการแจ้งข้อ
กล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่ได้มีการออกหมายจับ แต่พนักงาน
สอบสวนเห็นว่ามิเหตุที่จะออกหมายจับผู้นั้นได้ตามมาตรา 71 พนักงานสอบสวนมีอำนาจ
สั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอออกหมายจับโดยทันที แต่ถ้าขณะนั้นเป็นเวลาศาลปิดหรือ
ใกล้จะปิดทำการ ให้พนักงานสอบสวนสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลในโอกาสแรกที่ศาลเปิดทำ
การ กรณีเช่นนี้ให้นำมาตรา 87 มาบังคับใช้แก่การพิจารณาออกหมายจับโดยอนุโลม
หากผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนมี
อำนาจจับผู้ต้องหานั้นได้โดยถือว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่จะจับผู้ต้องหาได้โดยไม่มี
หมายจับ และมีอำนาจปล่อยชั่วคราวหรือควบคุมผู้ต้องหานั้นไว้ ”

² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 66 (2) บัญญัติว่า “ เหตุที่ออกหมายจับได้มีดังต่อไปนี้

(2) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะ
หลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น ”

³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 117 บัญญัติว่า “ เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยหนีหรือจะหลบหนีให้
พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่พบการกระทำความผิดดังกล่าวมีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นได้ แต่ในกรณีที่บุคคล
ซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันเป็นผู้พบเห็นการกระทำความผิดดังกล่าว อาจขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือ
ตำรวจที่ใกล้ที่สุดจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ถ้าไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานได้ทันที ก็ให้มี
อำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้เอง แล้วส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุด และให้เจ้าพนักงาน
นั้นริบมัดส่งผู้ต้องหาหรือจำเลยไปยังพนักงานหรือศาล โดยคิดค่าพาหนะจากบุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็น
หลักประกันนั้น ”

3. ราชฎร (ป. วิ อาญา มาตรา 79, 82, 117)

ป. วิ อาญา มาตรา 79 บัญญัติว่า “ ราชฎรจะจับผู้อื่นไม่ได้ เว้นแต่จะเข้า อยู่ในเกณฑ์แห่งมาตรา 82 หรือเมื่อผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งหน้า และความผิดนั้นได้ระบุ ไว้ในบัญญัติท้ายประมวลกฎหมายนี้ด้วย ”

ป. วิ อาญา มาตรา 82 บัญญัติว่า “ เจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายจับ จะขอความช่วยเหลือจากบุคคลใกล้เคียงเพื่อจัดการตามหมายจับนั้นก็ได้ แต่จะบังคับให้ผู้ใด ช่วยโดยอาจเกิดอันตรายแก่เขาไม่ได้ ”

ป. วิ อาญา มาตรา 117 บัญญัติว่า “ เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยหนีหรือจะ หลบหนี ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่พบการกระทำความผิดดังกล่าวมีอำนาจจับผู้ต้องหา หรือจำเลยนั้นได้แต่ในกรณีที่บุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันเป็นผู้พบเห็น การกระทำความผิดดังกล่าว อาจขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุดจับผู้ต้องหา หรือจำเลยได้ ถ้าไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานได้ทันท่วงที ก็ให้มีอำนาจ จับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้เอง แล้วส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุด และให้เจ้าพนักงานนั้นรับจัดส่งผู้ต้องหาหรือจำเลยไปยังเจ้าพนักงานหรือศาล โดยคิดค่า พาหนะจากบุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันนั้น ”

วิธีปฏิบัติในการจับกุม

เมื่อมีผู้กระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น พนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจก็มีหน้าที่ในการระงับและป้องกันปราบปราม เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบ เรียบร้อยของสังคม ด้วยเหตุนี้กฎหมายจึงได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานของรัฐในการจับกุม ปราบปรามผู้กระทำความผิดเพื่อนำตัวมาลงโทษตามกฎหมายต่อไป ซึ่งวิธีปฏิบัติในการ

จับกุมนั้น เจ้าพนักงานผู้จับก็ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามวิธีการที่บทบัญญัติของกฎหมาย กำหนดให้กระทำไว้อย่างเคร่งครัด ดังนี้

1. การแจ้งแก่ผู้ที่จะถูกจับนั้นว่า “เขาต้องถูกจับ” (ไม่มีหมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรคแรก) หรือแจ้งข้อความในหมายให้ทราบ หรือส่งหมายนั้นให้เขา ตรวจดู (มีหมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 62)

2. การใช้อำนาจหรือป้องกันเมื่อถูกขัดขวาง (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรคสาม)

3. เจ้าพนักงานผู้จับต้องแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกจับทราบ (ไม่มี หมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรคสอง) หรือแสดงหมายจับต่อผู้ถูกจับ (มี หมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรคสอง)

4. แจ้งให้ผู้ถูกจับทราบว่า มีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และ ถ้อยคำของผู้ถูกจับนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรคสอง)

5. แจ้งให้ผู้ถูกจับทราบว่า มีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนายความหรือผู้ ซึ่งจะเป็นทนายความ (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรคสอง)

6. ถ้าผู้ถูกจับประสงค์จะแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งตน ไว้วางใจทราบถึงการ จับกุมที่สามารถดำเนินการได้โดยสะดวก และไม่เป็นการขัดขวางการจับหรือการ ควบคุมผู้ถูกจับ หรือทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด เจ้าพนักงานก็ ต้องอนุญาตให้ผู้ถูกจับดำเนินการได้ตามสมควรแก่กรณี (ป. วิ อาญา มาตรา 83 วรรค สอง)

7. เจ้าพนักงานผู้ทำการจับต้องเอาตัวผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของ พนักงานสอบสวนโดยทันที (ไม่มีหมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 84 วรรคแรก) หรือเจ้า พนักงานผู้ทำการจับต้องเอาตัวผู้ถูกจับไปยังศาล ซึ่งออกหมายหรือเจ้าพนักงานตามที่ กำหนดไว้ในหมายโดยด่วน (มีหมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 64)

8. เมื่อถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนแล้ว เจ้าพนักงานผู้จับต้องแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับ (ไม่มีหมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 84 วรรคแรก (1)) (แจ้งซ้ำอีกครั้งเมื่อถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน) หรือแจ้งหมายจับให้ผู้ถูกจับทราบและอ่านหมายจับให้ฟัง (มีหมายจับ) (ป. วิ อาญา มาตรา 84 วรรคแรก (1))

9. การค้นตัวผู้ต้องหาและยึดสิ่งของที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐาน (ป. วิ อาญา มาตรา 85)

10. การบันทึกรายละเอียดแห่งการจับ (บันทึกการจับกุม) (ป. วิ อาญา มาตรา 63, มาตรา 83 วรรคสอง) และมอบสำเนาบันทึกการจับกุมให้แก่ผู้ถูกจับ (ป. วิ อาญา มาตรา 84 วรรคแรก (1))

11. เจ้าพนักงานซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่ง จะปล่อยผู้ถูกจับชั่วคราวหรือควบคุมผู้ถูกจับไว้ก็ได้ (ป. วิ อาญา มาตรา 84/1)

สรุป

สิทธิและเสรีภาพของบุคคลเป็นสิ่งที่ผู้เป็นเจ้าของต้องการที่จะรักษาไม่ยอมให้ใครมาล่วงละเมิด แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นบางประการ เช่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ความมั่นคงของประเทศชาติ เป็นต้น ผู้ที่ถูกลิดรอนสิทธิและเสรีภาพก็คงพร้อมที่จะให้ความร่วมมือด้วยดี ถ้าการปฏิบัติอยู่ในกรอบของกฎหมาย การจับกุมถือเป็นวิธีการในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม เพราะสังคมมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ยิ่งปัจจุบันนี้นานาประเทศกำลังเผชิญกับสภาพปัญหาตกต่ำทางด้านเศรษฐกิจก็จะส่งผลให้มีการกระทำความผิดเพิ่มขึ้น ผู้มีหน้าที่รักษาความสงบคงจะต้องเพิ่มความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่มากยิ่งขึ้น และใน

การปฏิบัติเจ้าพนักงานและผู้เกี่ยวข้องจะต้องกระทำภายในขอบเขตและวิธีการที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยเคร่งครัดด้วย เพื่อเป็นหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่จะไม่ถูกลิดรอนโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร และการดำเนินการฝ่าฝืนบทบัญญัติกฎหมายของเจ้าพนักงานอาจทำให้บุคคลผู้ได้รับความกระทบกระเทือนมีสิทธิขัดขวางการปฏิบัติของเจ้าพนักงานได้ และเจ้าพนักงานเองก็อาจมีความผิดทางอาญาและความรับผิดชอบทางแพ่งต่อผู้ได้รับความเสียหายอีกด้วย

บรรณานุกรม

จักรพงษ์ วิวัฒน์วานิช, พ.ต.อ. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดพิมพ์อักษร, 2548.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550.

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ – ชื่อสกุล** พันตำรวจโทวิชาญ เครือรัตน์
- ประวัติการศึกษา** 2535 ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัย
รามคำแหง
2546 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สุราษฎร์ธานี
- ประสบการณ์ทำงาน** 2540 รองสารวัตรงาน 3 กองกำกับการ 3 กองบังคับการ
อำนวยการตำรวจภูธรภาค 8
2542 ผู้บังคับหมวดร้อย 2 กองกำกับการ โรงเรียน
ตำรวจภูธร 8
2545 อาจารย์ (สบ 1) ทำหน้าที่อาจารย์วิชาทั่วไป
กองกำกับการ โรงเรียนตำรวจภูธร 8
2548 อาจารย์ (สบ 2) กลุ่มงานวิชาการ ฯ
ศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 8